

Զֆաղըր հնչմունն զարացն վերնոց .

Կոյս, ընկա՛լ քեզ որպէս զերգս երգոց :

Զխաչն վառեալ իբր զբոց .

Առցես պսակ, Կոյս, քեզ ամբանոց :

Թագաւորին ամենայն հոգւոց ,

Արարողին ամենայն մարմնոց ,

Պսակողին ամենայն սրբոց ,

Փառք վերկողին յամենայն շնչոց .

Զքեզ աղաչեմ, բնակարան սրբոց .

Թո՛ղ զպարսխս յանցանաց մերոց :

Լ Ի Ճ Ը

Այսպէս մըղուած միշտ դէպ ափունք մը նորոգ ,

Անդարձ քուած զիւրիւն մէջ անվախնան ,

Պիտի չկրնա՞նք ծով դարերու վրայ արդեօք

Խարխալս նետել օր մը միայն :

Ով լին , ահա լրացաւ շրջանը տարւոյն .

Ծրփանքիդ մօտ՝ ուր պիտի գար վերքսին՝

Տե՛ս, միմակ եմ բազմեր քարին վրայ նոյն ,

Ուր տեսար դուլն իր հանգիստին :

Կը մտնէիր այսպէս այս խոր ծայրից տակ ,

Փրօքընդով անոնց կողին դէմ հերձոս ,

Ու կը շրջէր հովը փրփուրդ ըսպիտակ

Իր պաշտելի ոտքերուն մօտ :

Իրկուն մը լո՛ւտ նաւարկեցինք , չե՛ս յիշեր .

Լոկ կը լրտուէր կոհակին վրայ լ'երկնի տակ՝

Այն ելեւէջը քեանակին՝ որ կ'բախէր

Քու ալիքներդ ներդաշնակ :

Այն շեշտերուն՝ որ անծանօթ են երկրի ,

Դիւրութեամբ ափունքն յանկարծ տրաւ արձագանգ ,

Ու զորս ալիքն , ու ձայնը ինձ սիրելի

Հոսեց բառերն իր յորդավանդ :

Ո՛վ ժամանակ , եւ դուք պատեն ժամեր , օ՛ն ,

Թո՛ւի ու վազէ ետ կեցի՛ք ,

Որ ըմբոխներն այս հեշտանքներն

Մեր օրերուն գեղեցիկ :

Շա՛տ դժբախտներ ձեզ կ'աղերսեն , սրացէ՛ք դուք

Անոնց համար սահեցէ՛ք ,

Առէ՛ք անոնց օրերն՝ հոգերն սրմաշուք ,

Երջանիկները մոռցէ՛ք .

Զո՛ւր կը հայցեմ սակայն քանի մ'վայրկեան դեռ,
 Կը խուսափի ժամանակն.
 «Յամբ եղիր, ո՛վ գիշեր» կ'ըսեմ, ո՛ւ այգը խեղ
 Կը ցրւի մութը համակ:

Սիրենք, ուրեմն, այս վախճանեայ ժամն, ու զայն
 Սիրով արա՛գ վայելենք.
 Մարդ, ժամանակ, չունին եզերք, հանգըրուան.
 Սահումներով կ'անցնինք մենք:

Արեւոյթեան այս վայրկեաններն հնա՞ր է որ,
 Երբ կ'ողողէ երանութեամբ սէրն հոգին,
 Ժի՛ս ժամանակ, քոչին ա՛յնքան շուտ ու զոր,
 Որքան օրերն անբախտ հէ՛փն:

Պիտի չկրնա՞նք պահել անոնց հետքն, եհէ՛,
 Ի՞նչ. պիտի անցնի՞նք յաւէ, ամբողջ կորստածներ,
 Ու ժամանակն՝ որ տուա զանոնք ու կ'եղծէ.
 Մեզի նորէն չի՞ շրջադնէ:

Յաւերժութիւն, Ոչինչ, Անցեալ, խորք նըսեմ,
 Ի՞նչ կ'ընէ՛ք ա՛յն օրերը՝ զորս կ'ընկրլնուք,
 Հսէ՛ք, պիտի դարձնէ՞ք մեզի այս վրե՛ժ.
 Զարմացները զոր կը խլէ՛ք դուք:

Լի՛ն, մունջ ժայռեր ու անձամբ, մութ անտառ,
 Զեզ ժամանակը խնայէ՛ կեանք չալով նոր,
 Դուք պահեցէ՛ք գէթ, ո՛վ բնութիւն գեղափառ,
 Այս գիշերուան յուշերն աղբուր:

Անդորր ըլլա՛ս քէ մրկայոյց, լին սիրուն,
 Պահէ՛ տեսինք մէջ բլուրներուդ ծիծաղկոս.
 Մայրիներուն մէջ, ամայի ժայռերուն,
 Որ կը կախուին ավերուդ մօտ:

Պահէ՛ հեծող զեփիւտին մէջ որ կ'անցնի.
 Եզերներուդ շուրջ կըրկընող ժխորին մէջ,
 Արծաթ աստղին մէջ՝ որ շողով նըբենի
 Կ'ըսպիտակէ երեսըդ գէջ:

Թող լացող հովն, ու եղէգն ալ հառաչող,
 Թեքել բուրմունքը խրկելուած քու օդին,
 Լըսուող, տեսնուող, շրջուող ամէն բաներն, քո՛ղ
 Ամենքն ըսեն՝ քէ «սիրեցին»:

Թրգմ. Ե. Ե. Դ.

Լ.Ս.ՄԱՐԹԻՆ